

Т. Тасова: Дипломатите ни са безучастни към антибългарската кампания

Четвъртък, 3 Декември 2009 | FrogNews

▲ Тася Тасова

Наши циганки-джебчийки с отрязани палци демонстрират изкусни умения в градския транспорт вече и в Мелбърн, разказва българката, живееща в Австралия.

интервю на Ана Кочева

□ Тася, ще те помоля в началото да се представиш на читателите на Фрогнюз!

- Живот и здраве, ще завърша икономика и обществени науки. Възпитаник съм Испанската гимназия "Мигел де Сервантес" в София, една наистина прекрасна гимназия. В Австралия съм от няколко години, щастливо омъжена за българин, когото много уважавам и обичам.

□ Голяма ли е българската общност в Австралия? Кои преобладават - новите или старите емигранти?

□ Общността на българите тук наброява 12 000 души, което не е никак малко, като се има предвид, че в Нова Зеландия сме около 3000. Преобладава старата емиграция в момента - вълната, пристигнала след Втората световна война, но се засилва и тази на дошлите след промените в България преди двадесет години. В последно време вече се забелязва и нов приток на доста млади емигранти, идващи от България. Това може би се дължи на различни фактори, единият от които е ясен за всички - положението в България. Особено сега около американската финансова криза. За България - аз не си спомням някога да сме излизали от кризата, а някой би казал дори, че ние от 65 години насам сме перманентно в криза... Вторият фактор за новата вълна емигранти е подобряването на визовия режим за Австралия. Това се случи, след като австралийците смениха отговарящото посолство за българите в Сърбия с това в Гърция. В София нямаме австралийско посолство, а само генерално консулство.

Всички административни дейности се извършваха в Белград. Легенди се носят за унизителното отношение на сърбите, работещи в австралийското посолство, към българите. Говори се и за рушвети - по балкански. Визите за българи драстично намаляха около войната в Косово, когато България застана на страната на САЩ. Сега обаче въведоха он-лайн визи, които са много лесни за обработване и получаване на отговор.

често срещана табела в Австралия и Нова Зеландия

Единна ли е общността или има, както навсякъде, проблеми в нея?

Би ми се искало да е по-единна. Но трябва да осъзнаем, че в същото време имаме определен брой хора, които са различни по възраст, интереси, дори образование и навици... Няма как да имаме универсална рецепта, чрез която всички да са на едно място и едновременно с това щастливи. Някои са по-активни, други – по-малко. Трети изобщо не желаят да общуват с други българи - като че ли мисловно искат да изтрият по 20 или 30 години от живота си. Не знам какво да кажа на тези хора, нито пък на децата, които възпитават. Това е личен избор. За мен това е духовно осакатяване, но то е друга тема. Да, виждам проблеми в българската общност.

Какви други освен това, че има хора, които съзнателно се стараят да прережат пъпната си връв с България?

Вярно е, че връзката с България се губи и то лесно, особено на толкова хиляди километри. От организационно естество проблем за мен не е толкова наличието на няколко или повече организации, които да представляват българите. Напротив, това по-скоро е признак на активност. Не е и толкова важно кой стои начело. Проблемът за мен е много по-дълбок, а именно в това, че няма достатъчна комуникация между тези организации. Няма общи инициативи. Това е! Имаме нужда да разберем, че сме сами под австралийското слънце и че трябва да си помагаме на този изолиран остров. Съществуваха дребнави препирни между един тесен кръг от по-старите емигранти, дошли от България с един вече овехтял светоглед. Скоро празнувахме 20 години от падането на Берлинската стена... Моята силна надежда е в по-младите емигранти, отворени и пълни с идеи.

обичаен обитател от австралийската фауна

□ Какво ще посъветваш младите у нас - да се „спасяват“ навън или да опитват да „спасяват“ страната тук, на място?

□ Интересен въпрос. Няма кой да задържи младите в България, ако те нямат достатъчно мотивация да останат. *Дълг къща не храни*. А повечето българчета, които излизат, са свежият цвят на образователната ни система. За жалост, плодовете на техните ръце и глави красят други държави. В този смисъл те се „спасяват“. Но когато са навън, дано разбират колко е важно да са заедно, за да са по-крепки, защото всъщност „спасяването“ се оказва „запазване“ на българската общност, на идентичността. Относно спасяването на България мисля, че ситуацията не е чак толкова черна. Има и много млади хора, които решават да опитат късмета си първо в България, и други, които се връщат и намират работа в представителствата на големите компании. Не може да се отрече, че основната тежест за добруването на страната ни лежи върху българите в България. Няма спор. Но нека не забравяме една проста истина, че в днешния свят на бърза комуникация и Интернет, границите на глобалното и локалното се сливат. Именно заради това, аз смятам, че всеки българин - във или извън България - може да допринесе за „спасяването“ на България. Спасяването обаче днес не е кървавата битка на полето, като през Балканските войни, когато много емигранти се завръщат и полагат костите си за България, а е *борба за промяна на светоусещането*. Промяна на отношенията между човек и човек...

□ Какво е отношението на местните към чужденците, респективно към българите; има ли някакви клишета, с които ви възприемат?

□ Австралийците са изключително толерантни, дори по-толерантни от американците и европейците. Никога досега не съм се чувствала засегната по отношение на акцента или произхода си. Това от една страна, а от друга - нещата не са чак толкова лицеприятни, след като хванаха в Мелбърн група

циганки-джебчийки с отрязани палци, които демонстрираха изкусни умения в градския транспорт. Обикновено, когато има новини за България, те са лоши. Ако някой ме срещне и ми каже: "Гледах по телевизията за България...", почти веднага ми става ясно каква да бъде следващата ми защитна реплика: "Това не е правило, а някакво нелепо изключение, което недобронамерените медии разпространяват." Но какво друго ми остава да кажа, след като 5 минути в прайм-тайм в централната новинарска емисия се излъчва репортажът на BBC за продажбата на бебета във Варненско! И за още по-голям срам полицията обвинява BBC за разкритията! Или пък за известните иманяри в Арчар, които бяха снимани на място. Цяло предаване, посветено на това колко лесно е да изнасяш антики от България, за мафията, отново за бездействието на властта и ненаказуемостта в България. И с руската рулетка по софийските улици също станахме известни във вестниците. Тук има едно популярно печатно издание, "Ем-екс" се казва, в което, предполагам, работи някой от нашия регион. Та често в една рубрика се срещат уж смешно-любопитни новини от света, а на мен ми идва да се скрия от срам, докато чета, например, за подобряването на учебните резултати във Враца, след като училищните преподаватели минавали през тест за алкохол всяка сутрин. Все „хубави“ неща.

Имате ли свои медии?

Доколкото ми е известно, имаме само радио-програма на СВС на български език един път седмично в Мелбърн. Имало е човек, който издавал едно патриотично вестниче в Сидни, но се споминал. Като цяло не сме толкова активни колкото са македонците, например.

Относително скоро президентът Първанов беше в Австралия, дори размени задочни реплики с македонския премиер. Емигрантите от Македония в Австралия са много, те самите как погледнаха на тези реплики?

Между 90 и 100 000 са. Покапа им мед на сърцата, като чува „пророческите“ думи на Груевски.

Как се самоопределят емигрантите от географската област Македония?

- Те са велики македони, синове на Александър Македонски, тяхното историческо наследство се шири от Владивосток до далечна Индия, пък може вече и до Австралия преди разпадането на Пангея на Лавразия и Гондвана, горди основатели са на първата църковна община в Европа, дали са на света старомакедонското писмо и език, а сега ние и Гърция им пречим да се обединят във Велика Македония. . . Не е смешно, трагично е. Още по-трагичното е, че *нашите дипломати тук са безучастни към откритата антибългарска кампания, която се развива всекидневно на всякакви нива.* Може би, очакват решенията да дойдат от самото правителство, което няма как да знае какво се случва тук. Казват, че ОМО "Илинден" Пирин се финансира основно от австралийските македонисти. Организират се конференции и семинари. Издават вестници. Пикантните гафове от България не се изпускат и се съобщават злорадо,

историческите истини се фалшифицират, мултиплицират дори и на университетско ниво, което за мен е най-тревожното. Имат представители във властта, следователно могат да си позволят това, което си позволяват. А австралийците им се доверяват, защото не познават европейската, камо ли балканската история.

Връщаш ли се често в България?

Последно бяхме в България преди две години. Надявам се да можем по-честичко да си идваме. Но и пътят е дълъг- 23 часа летене във въздуха не е никак малко. Директни полети за жалост още няма.

Как я намиращ, вече минаха 20 години от началото на т.нар. промени?

Аз съм дете на тези промени. Малко си спомням от комунизма, но през целия си живот слушам за него. Слушам и се опитвам да си го представя... Оживява пред очите ми, когато срещна български чиновник или служител, който не ме уважава като личност. Да не говорим като данъкоплатец и реално като работодател. И това имах предвид, когато преди малко казах за промяната в отношенията, във възприятията. Да, има промени в опаковката - когато заминах ги нямаше моловете, сега се чудя какво ново и лъскаво бих видяла.

Би ли се върнала окончателно?

- Разбира се! Дебелянов пише в елегията: "Да се завъреш в бащината къща, когато вечерта смирено гасне..." Това е скритата мечта на всеки емигрант.